

YLVANIA

HOTET MOT VÄKTARSTJÄRNAN

YLVA HÄLLEN

MARCUS GUNNAR PETTERSSON

**BONNIER
CARLSEN**

Serien om Ylvania

Sagan om ljusbäraren, 2016
De stulna skuggornas tid, 2018
Hotet mot väktarstjärnan, 2020

YLVANIA: HOTET MOT VÄKTARSTJÄRNAN

Copyright text © Ylva Hällen 2020

Copyright omslag och illustrationer © Marcus Gunnar Pettersson 2020

Boken är baserad på Sveriges Television AB/SVT Barn tv-program *Ylvania*

Utgiven av Bonnier Carlsen 2020

Tryckt av ScandBook UAB, Litauen 2020

ISBN 978-91-7803-953-1

www.bonniercarlsen.se

Prolog

ånen slocknar. Stjärnorna slutar blinka.

"Lapis maledicta, lapis maledicta!"

När en röst uttalar de förbjudna orden blir himlen svart som på djupaste havsbotten.

Det enda ljus som syns är den magiska trollstaven som glimrar till när den kastar sin blixt mot offret. Vem som håller i trollstaven går inte att se. Men mörkret har vaknat och förbannelsen träffar sitt offer i bröstet. Hans ögon blänker till och han skriker. Rösten studsar mellan de sovande husen och ekar bort. När pojken faller livlös till marken finns ingen där som kan ta hand om honom. Förövaren har försvunnit utan ett spår.

Kvar på kullerstenarna ligger pojken orörlig. Hans kropp är förvandlad till sten. Duggregnet träffar hans skrovliga händer och armar, stenansiktet gapar mot den svarta natten.

Endast månen och stjärnorna förstår att det som just hänt inte kan vara en olycka.

Det är ett verk av mörkrets krafter.

Och det kan betyda början på slutet för Ylvania.

En till synes vanlig morgon

pegelbilden i halldunklet tittade tillbaka på Stella. Hon såg ut som vanligt, med det mörka håret i en lång fläta och den röda kepsen på huvudet. Hon hade sjal om halsen, brett bälte i midjan och svärdet väl dolt av byxtyg och jacka.

”Jag är Stella, Ylvanias väktare i norr, och jag är ljusbärens beskyddare”, mumlade hon stolt för sig själv och fylldes av samma mäktiga känsla som hon gjorde varje morgon.

Hon pussade sin eldröda sten och släppte tillbaka halsbandet innanför tröjan innan hon började snöra på sig kängorna. Hon log när hon tänkte på hur lyckligt lottad hon var. När hon för ett par år sen fick reda på att hon var en av Ylvanias väktare förändrades livet för alltid. Det var som om en dröm

gick i uppfyllelse och hennes liv fick plötsligt mening. Hon var inte bara 'Lilla stjärnan' som de stora riddarna kunde klappa på huvudet och nypa i kinden, den gulliga lilla tjejen som aldrig fick bli stor. Hon var en ökenriddare att räkna med. Och hon var ämnad för det största och viktigaste uppdraget av alla riddare, hur liten hon än var.

Uppdraget hade också gett henne något mer som hon alltid önskat sig: syskon.

Ja, så kändes det i alla fall. De andra väktarna – Alba, Jiro och Adrian – hade blivit som syskon för henne. Även om de inte hade samma föräldrar så hörde de ihop på samma sätt som Stella föreställde sig att syskon gjorde. De var bästa vänner som *aldrig* skulle lämna varandra. Hon skulle försvara dem vad som än hände. Tillsammans delade de dessutom världens största hemlighet: de var Ylvantias Väktarstjärna, med uppdrag att skydda landet från ondska och upprätthålla fred mellan alla riken.

Stella klev ut ur huset med halmtak på Vind-

drakens hörn 18. Hon stannade ett ögonblick på stentrappan och drog in den friska kalla morgonluften djupt ner i lungorna. När hon andades ut bildades stora rökmoln.

Hon älskade vintern i Shingrei. Det var så annorlunda mot hennes hem på Sandalernas fästning i öknen, där det alltid var varmt. Nu bodde hon hos Mister Duruma i några dagar, det hade hon gjort till och från under hela sin uppväxt. Med åren hade han verkligen blivit som en extrapappa för henne. Idag skulle hon hjälpa honom på biblioteket och hade fått förtroendet att själv åka till postkontoret och hämta upp bibliotekets tidningsleverans från landets olika riken.

Hon hoppade upp på cykeln och valde kustvägen in till stan. Solen hade just krupit upp över horisonten och fick frosten i vassen att glittra i rosa och guld. Morgondimman låg som ett mjukt täcke över vattnet och änderna sov fortfarande i strandkanten. Det var så sagolikt och fridfullt att ingen kunde ana att hemska nyheter väntade.

Magikernas hemliga tidning

Sramme i stan tog Stella vägen genom den botaniska trädgården och över den lilla bron vid den gamla borgen, sen svängde hon upp till Västra allén. Därifrån kunde hon se Shingreis station, en jättelik kupol med tågspår som ledde i precis alla riktningar. Den gula skylten blinkade suddigt i morgondiset. Det var fortfarande tomt på gatorna, men snart skulle varje gathörn fyllas av försäljare och tidningsstånd. Lukten av färsk fisk från hamnen skulle nå ända hit och blandas med doften av nybakade ostkringlor och sockerpuffar, te och rykande kvinkbärssaft. Snart skulle spårvagnarna slingra fram fulla med folk genom gränder och alléer.

Intill stationen låg posten. Det var fortfarande släckt i det

stora gamla stenhuset, men Stella visste hur hon skulle komma åt tidningsleveransen i valvet innanför porten. Hon hade hjälpt till med det här en gång tidigare. Hon tog fram stjärnmejseln hon fått från Mister Duruma och öppnade den lilla metalluckan vid gatlyktans fot. Där kom hon åt vredet. Det kärvade. Förmodligen för att det var så kallt. Hon fick lirka och trixa en stund med det, men så klickade det till och porten gick upp.

På en bänk inne i valvet låg högen med veckans tidningar och väntade. Stella lyfte upp buntens i famnen och drog in doften. Trycksvärta! Hon hade alltid älskat den lukten. Böcker eller tidningar spelade ingen roll, så länge det var tryckta ord på papper.

Hon räknade antalet tidningar för att vara säker på att alla 29 var med. Den 30:e visste hon att hon var tvungen att påkalla för att kunna se. Hon drog upp lappen ur fickan för att säga rätt:

"Notitia Magica, i sanningens ljus kom fram", läste hon på lappen och ögonblicket senare glimrade det till på bänken.

En rulle blev synlig. Det var magikernas tidning, den hemligaste tidningen i hela Ylvania. Det mesta med Magikernas rike var hemligt.

Endast ett exemplar av *Notitia Magica* levererades utanför det egna riket och det var till biblioteket i Shingrei och Mister Duruma. Det var Stjärnmästaren, magikernas högsta ledare, som bestämt det. Tidningarna skulle ingå i bibliotekets samlingar om Ylvantias historia, som Mister Duruma noggrant skötte om.

Stella sträckte sig efter den flimrande tidningen och rullade ut den. Den kändes annorlunda än de andra. Tidningspappret var mycket tunnare och lite genomskinligt. Högst upp stod det *Notitia Magica* med snirkliga bokstäver, men det var inte det som fångade Stellas uppmärksamhet. Längre ner på sidan fanns en dödskafe och rubriken:

”Barn förstenat.”

Va?! Hon läste orden igen.

”Barn förstenat. Ett barn har dödats genom förstening. Det är den mest förbjudna förbannelsen ...”

Så creepy! Vem skulle döda ett barn? Stella satte sig ner på bänken och började läsa.

Ett särskilt utvalt offer

exten i artikeln var liten och det var dunkelt inne i valvet, så Stella fick kisa för att kunna se vad det stod.

Strax före midnatt bittades en pojke förstenad på Pärälängsbacken i Magikernas fjärde distrikt. Hans kropp hade då blivit grå och skrovlig och tung som sten. Förövaren är ännu på fri fot och inga vittnen har trätt fram, men flera uppger att de lagt märke till ett annat fenomen under kvällen:

"Allt blev svart!" berättar ett äldre par. "Det var som om himlen slocknade." Flera andra personer har bevittnat samma sak: himlen blev mörk, både månen och stjärnorna försvann och när de syntes igen började det regna kraftigt.

Sammantaget skulle detta kunna tyda på någon form av naturfenomen, så som en mörkerblix. Annat talar för att ett

brutalt brott har begåtts. Stjärnmästaren kommenterade fallet i natt: "Om pojken fallit offer för svart magi, så är det det mest förbjudna som hänt i vårt rike på hundratal år. Straffet för den sortens förbannelser är fängelse på livstid. Jag har onda aningar, och kåporerna gör nu allt i sin makt för att lösa fallet."

Kåporerna var magiska polisen, det visste Stella. Hon läste Stjärnmästarens uttalande igen. Svart magi, det mest förbjudna, livslångt fängelsestraff... Det här var så spännande att hon inte längre märkte hur kallt det var på bänken hon satt på. Hon fortsatte läsa:

Den förstenade kroppen påträffades av lykttändaren Signe Lumar:

"Jag kom för att släcka gatlyktorna som vanligt vid midnatt när jag såg pojken ligga där i ljusskenet. Jag kunde bara inte släcka då. Jag väntade vid stenkroppen tills kåporerna kom och spärrade av området. Den där kroppen är det läskigaste jag har sett. Pojken var helt i sten! Ögonen, händerna, allt!" säger en omskakad Signe till Notitia Magica. "Vem skulle vilja döda en ung pojke?"

Det undrade Stella också. Så sjukt! Hon måste fråga Adrian, han bodde ju i Magikernas rike. Han kanske till och med kände den som blivit förstenad! Gud, hoppas inte, tänkte hon och läste vidare:

Offret är en fjortonårig pojke. Han var elev på Magikerskolan där han gick sitt näst sista år. Den rödhåriga pojken gick i klassen för elever med särskilda förmågor.

Stella blev med ens alldeles kall. Vänta nu ... rött hår, fjorton

år, gick näst sista året på Magikerskolan, i klassen för elever med särskilda förmågor ... Det var ju Adrians klass! Det var ju där *han* gick sitt näst sista år! Hur många killar med rött hår kunde det finnas i klassen?

Hjärtat började dunka hårt i bröstet. Tidningen darrade i hennes händer. Det kunde väl inte vara ... det *fick* inte vara ...

Hon vågade inte ens tänka tanken klart. Hon tittade ner i tidningen igen för att få fler svar. Men det stod inget mer om offret. Artikeln avslutades med ytterligare ett uttalande från Stjärnmästaren:

”Rör det sig om svart magi så är offret med all säkerhet särskilt utvalt. Dådet utgör då ett allvarligt hot mot Ylvania. Men, det kan fortfarande visa sig vara någonting annat, ett naturfenomen eller en olycka. Jag återkommer så fort vi vet mer.”

Offret särskilt utvalt? Vilken fjortonåring på Magikerskolan skulle kunna vara särskilt utvald om målet med försteningen var att skada landet? Det kunde bara vara en person ...

Herregud! Stella blundade. Det började bränna bakom ögonen och tjockna i halsen. Med ens märkte hon hur kallt det var under rumpan. Hon frös. När hon reste sig upp från bänken kände hon hur benen skakade.

Med gråten i halsen skyndade hon ut ur porten och la tidningarna i backen frampå cykeln. Den hemliga tidningen med den hemska nyheten klämde hon in underst. Hon ställde sig på tramporna och störtade iväg mot biblioteket. I huvudet for bara en tanke. Det får inte vara Adrian. Inte Adrian. Inte! Adrian!

Krismöte redan ikväll

tella närmade sig Shingreis bibliotek. Den stora slottsliknande byggnaden med sina två torn såg annorlunda ut på vintern. På våren och sommaren täcktes biblioteket med grönskande blad och på hösten färgades de eldröda. Nu föll de sista löven av och kvar stod biblioteket fångat i ett nät av kala grenar. Det påminde om ett spökslott.

Stella hoppade av cykeln. Ovanför huvudet på henne yrde röda blad i vinden. De kändes som en flock olycksbringande fåglar som ville skvallra om det som drabbat Adrian.

”Stick!” fräste Stella åt dem.

Hon lutade cykeln mot muren och skyndade in genom Mister Durumas sidodörr nedanför den stora trappan. Men vaktmästarrummet var tomt.

”Enöga! Mister Duruma!” ropade hon.

Förmodligen tog han sin morgonrond genom salarna där uppe och skulle komma snart. Stella kände klumpen i halsen. Hon tänkte på Adrian och svalde gång på gång för att inte börja gråta. Hon behövde verkligen få prata med Enöga, och skulle just gå upp till stora salen när hon hörde ett svagt visslande ljud bakom sig. Det måste vara tevatten som kokade i kitteln inne på Mister Durumas vaktmästarrum, tänkte hon och vände om.

Hon stängde av gaslågan och skopade upp te ur den buckliga plåtburken. I röran på bordet hittade hon Mister Durumas bleckmugg. Hon fyllde den med en sked honung och började hålla upp det ångande vattnet. Hon måste ha hållt upp en mugg till sig själv också, för snart stod hon och smuttade på det varma teet.

Det var något med värmen och rummets välbekanta doft av boklim och gamla böcker som faktiskt lugnade henne en smula. Ljudet från den tickande klockan på väggen, Mister Durumas oändliga högar med tidningsklipp, travar av trasiga böcker som skulle lagas, monokeln på den uppslagna boken på bordet. Här stod tiden stilla och allt det hemska hon läst i *Notitia Magica* kändes avlägset, nästan som en saga.

Stella gled ner i den nedsuttna skinnstolen. Den rykande temuggen fick hennes kalla händer att tina upp. Hon började försiktigt närma sig artikeln i tanken igen. Adrians namn hade faktiskt inte *nämnts* i texten. Det hade inte *stätt* att det var en

av Ylvantias väktare som blivit förstenad. Det fanns såklart fler som gick näst sista året på magikerskolan. Det behövde verkligen *inte* vara just Adrian som hade förstenats, intalade hon sig själv och knäppte på radion för att komma på andra tankar.

Hon kastades rakt in i rapporteringen om händelsen:

"Nånting allvarligt har hänt i Magikernas rike i natt", hördes en radoröst säga. Stella kunde inte låta bli att spetsa öronen. Hon skruvade lite på ett vred på den gamla radion för att få bort det värsta knasterbruset. "Ännu vet vi inte exakt vad det är för slags brott, eller ens om det *är* ett brott... men mycket tyder på att händelsen kan komma att påverka hela Ylvania. Äldsterådet ska nämligen samlas till ett krismöte."

Va? Skulle Äldsterådet ha *krismöte*? Oron ökade igen.

Nu hördes Stjärnmästarens allvarsamma stämma kommentera fallet:

"Fallet ska snart vara löst, men vi kan inte säga mer om huruvida det är en isolerad händelse eller en attack mot Ylvania."

"Vadå isolerad händelse?!" fräste Stella. "Prata så man förstår!"

Radorösten tackade Stjärnmästaren och avslutade:

"I nuläget har vi inte lyckats få mer information om händelsen än så här. Vi får anledning att återkomma när vi vet mer. Äldsterådet manar alla till lugn."

Det tar vi till oss. Nu till novembervädret. Den första snön väntas falla i veckan ... ”

Stella var långt ifrån lugn. Om Äldsterådet skulle ha möte redan ikväll, då *måste* Adrian vara offret. Att ett *barn* blivit förstenat var såklart jätteallvarligt, men det skulle nog inte leda till att *alla* Ylvantias riken behövde blandas in, att *alla* ledare kallades till ett krismöte redan samma kväll. Men om offret var en ur Väktarstjärnan ...

Hade Alba och Jiro hört? Stella behövde få tag på dem nu. Enöga fick hjälpa henne, tänkte hon och märkte inte att han stod och tittade på henne genom glasrutan in till vaktmästarrummet. Han knackade på rutan och gjorde en rolig grimas innan han kom in genom dörren.

”Sitter du *här*? Skulle inte du hjälpa mig däruppe?” sa han och såg sig om. ”Var har du tidningarna?”

Oj, dem hade hon helt glömt. De låg kvar i backen på cykeln. Hon tittade på Mister Duruma. Han stod där och såg så glad ut. Uppenbarligen visste han inte någonting om det som hänt. Hon måste berätta, men fick inte fram ett ord. Istället kom gråten. Våldsamt vällde tårarna fram. Hon gömde ansiktet i händerna.

”Men kära nån! Vad har hänt?”

Mister Duruma skyndade fram till Stella, lyfte av kepsen och kramade om henne. Hon hulkade.

”Det har förstenats ett barn och ... och ...”

”Ja, det är fruktansvärt”, sa Mister Duruma och lät upp-

riktigt bedrövad, men också förvånad. "Hur har du redan lyckats få reda på det?"

"Så du *vet*?" sa Stella.

Hon tittade chockat upp på Mister Duruma, som visserligen såg bekymrad ut men inte mycket mer än så. Brydde han sig *så lite* om Adrian?

"Jag förstår att det är allvarligt eftersom Äldsterådet har planerat ett krismöte, men jag försöker hålla mig lugn, som de manat oss till", sa Mister Duruma och strök henne över håret.

"Hålla dig lugn? Vad menar du?! Adrian är ju förstenad!"

Nu såg Mister Duruma oförstående på henne.

"Vänta nu, vad pratar du om? Är det nåt jag har missat?"
"Han har ju förstenats! Adrian är dööod!" skrek hon rakt ut.

"Nej, nej, kära Stella", sa Mister Duruma och tog tag i hennes armar för att lugna ner henne. Han sökte hennes blick.

"Stella. Stella, du har missförstått. Det är en elev på Adrians skola som har förstenats. Det är fruktansvärt och Magikerministeriet utreder hur de ska kunna bryta förbannelsen, om det nu rör sig om svart magi, men det är *inte* Adrian. Han kommer hit med Stjärnmästaren till krismötet ikväll."

Stella stirrade på honom som om hon inte trodde att det han sa var sant. Mister Duruma nickade upprepade gånger för att liksom bekräfta att hon hört rätt.

"Så är det. Och Alba och Jiro kommer också. De skulle ta tåget. Det var det jag fick i uppdrag av Äldsterådet att säga till dig."

Stella stod orörlig och gapade.

"Så är det", sa Mister Duruma igen.

"Aaaah!"

Stella tjöt rakt ut. Sen började hon skratta, ett okontrollerat gapskratt som inte ville sluta. Tårarna fortsatte rinna, men nu var det tårar av lättnad.

"Vänta, Stella. Det är ändå ett *barn* som blivit förstenat, det är mycket allvarligt och sorgligt", sa Mister Duruma som hade svårt att följa med i svängarna.

"Jo, jo jag fattar", sa Stella och försökte lugna ner sig. "Men jag trodde det var Adrian, och nu är det inte det!" snörvlade hon och torkade sina våta kinder med båda handflatorna.

Mister Duruma log försiktigt och satte tillbaka kepsen på hennes huvud.

"Äldsterådet ska mötas i tornet ikväll klockan sex. Och de vill träffa er väktare i Väktarstjärnan, så var här i god tid."

"Självklart, Enöga!" sa Stella och slängde armarna om honom innan hon försvann ut för att hämta tidningarna.

Det hade börjat blåsa kraftigt, men den kalla vinden kändes skön mot hennes brännheta kinder. Hon var så omtumlad. Vilken berg-och-dalbane-morgon. Hon blev stående med tidningarna i famnen. Så drog hon en lättnadens suck, vände ansiktet mot den ljusa morgonhimlen och slöt ögonen.

Är han död?

Det var en kall och stjärnklar kväll i Magikernas rike. Adrian och några klasskompisar var på väg hem efter att ha övat trollformler inför examensproven. De rumlade längs gränderna och en efter en droppade av där de bodde.

"Hej då, vi ses imorgon!"

"Hej!"

När de kom till Pärälängsbacken var det bara Adrian och Jinton kvar, en kille som han egentligen inte kände, men ändå gillade. De puttades och skojade med varandra. Men så hände något. Jinton slutade tvärt att skratta och vände sig om mot Adrian. Han såg på honom med uppspärrade ögon. Adrian flinade.

"Vad är det? Ser du ett spöke, eller?"

"Sluta. Gör det inte", sa Jinton. "Skada mig inte!"

Han lät uppriktigt skrämmd.

"Va? Jag gör inget!" sa Adrian, men hans ord hördes inte.

Han sa det igen, men det var som om luften försvann omkring honom. Det blev bedövande tyst och Adrian fick svårt att andas. Han såg Jinton skrika i lyktskenet, men han hörde ingenting. Han försökte springa fram, men det gick inte. Det var som om tiden stannat. Adrian kunde inte röra sig. Han såg Jinton falla och plötsligt kom alla ljud tillbaka. Det lät som sten slog mot sten när kroppen träffade marken.

Adrian kastade sig ner till Jinton och försökte vända honom på rygg, men han var för tung och kroppen var lika kall som gråsten i skogen. Blicken var alldeles tom. Kroppen och kläderna grå och hårda. Jinton hade förvandlats till sten! Han stirrade dött på Adrian. Då hördes en bekant röst bakom honom.

"Vad har du gjort, Adrian?! Har du använt din fars svarta magi? Det ska alla få veta."

När han vände sig om för att se vem det var så vaknade han. Adrian låg i sin säng i det lilla studentrummet på Trollbindargränd 7. Kudden var dyblöt av svett. Blodet rusade i kroppen och han var alldeles andfådd.

Vilken mardröm! Han reste sig upp för att skaka av sig rädslan. Ute var det fortfarande mörkt och det hade börjat regna. Han lyssnade på smattret mot fönstret. Regn brukade lugna honom, men nu var det omöjligt att varva ner.

Timmarna gick, han kunde bara inte somna om. Han hämtade vatten, han gick på toa, han vred och vände på sig i sängen, men skräcken från drömmen gav inte med sig. Inte förrän någon gång in på småtimmarna kom han till ro och måste ha somnat, eftersom han vaknade nu.

Solens strålar letade sig in i rummet och Adrian låg utslagen i sängen när skolklockan ringde. Han kisade mot ljuset och kunde inte tro att det var sant. Var klockan så mycket? Han drog in foten under täcket. Det var kallt i rummet. Utanför slets löven av träden och molnen for snabbt över den aprikosfärgade himlen. Måste bara sova lite till, tänkte han och la täcket över huvudet.

Då kom han ihåg drömmen och satte sig käpprak upp i sängen. En våg av kallsvett sköljde över honom igen när han tänkte på den. Han förstod inte själv varför, det var trots allt bara en dröm, men den hade känts så verklig. Som om det som hände i drömmen hade hänt på riktigt, att han sett Jinton bli förstenad. Att han kanske till och med var skyldig ...

Han kom ur sängen och slängde på sig tröja och byxor. Han förstod att han måste vara ordentligt sen när han gick nerför trappan utan att möta en enda person. På studenthemmet där han bodde tillsammans med andra elever, brukade det vara hög trafik på morgnarna när alla skulle iväg till skolan samtidigt. Nere i köket stod bara Andricia och hällde upp ett glas vatten. Hon var den sista han ville prata med just nu.

"Är du sen igen?" sa hon med ett skadeglatt flin.

"Nej. Vadå då?" fräste Adrian.

Han kunde inte dölja sin irritation. Hon skulle alltid påpeka om man gjorde minsta fel och skvallra till mästarna i skolan. Hon snokade upp allt. Det var ett under att han hade lyckats behålla sin största hemlighet: att han förlorat sin trollstav och inte haft den på hela hösten.

"Det verkar som att du är rätt sen", sa hon med samma dumma flin. "Alla har redan gått."

"Varför har inte *du* gått då?"

"Jag är sjuk idag och fick stanna hemma", sa hon.

"Men varför börjar vi tidigt? Skolklockan har ju bara ringt en gång", sa Adrian som visste att han borde ha ytterligare en halvtimme på sig efter att klockan hörts första gången.

"Okej, du verkar ha sovit dig igenom precis allt. Du har alltså inte hört om Jinton? Nån har använt svart magi på honom. Alla måste förhöras."

"Är han förstenad?" sa Adrian och kände pulsen slå allt snabbare.

"Mäh, du vet ju visst!" sa Andricia och blängde på honom.

"Vadå? Vadå?! Är ... Jinton ... förstenad? Är han död?"

"Det kan ju vara en förbannelse som går att bryta, men förstenad är han i alla fall", sa hon. "Antingen vet du väl eller så vet du inte. Men det kanske var du som gjorde det?"

Andricia skrattade åt sin egen fräckhet.

Adrian kände sig yr. Utan att svara vände han och stappade uppför trappan igen. Hur kunde han ha drömt det här samtidigt som det hade hänt? Han stängde dörren till sitt rum bakom sig och vred om nyckeln i låset.

Adrian vill sjunka genom jorden

Adrian huttrade och kände på samma gång hur svetten trängde fram vid tinningarna. Det var som om han drabbats av plötslig feber. Munnen kändes torr och det tryckte över bröstet. Han drog på sig sin mantel och kröp ihop på sängen med huvan uppdragen över huvudet. Så blundade han och hoppades att allt fortfarande bara skulle vara en dröm. Han låg så en stund men när han öppnade ögonen igen insåg han att han verkligen var vaken. Det enda han ville var att krypa ur sin egen kropp och lämna den som en orm som ömsar skinn.

På riktigt, vad ska jag göra? tänkte han. Ska jag berätta om drömmen? För vem? Och vad kommer de då att tro? Adrian fick svårt att andas bara han tänkte på det och

slog upp fönstret på vid gavel. Den kalla luften som blåste in i rummet fick den gulnade spetsgardinen att fladdra. Han satte sig på sängkanten. På golvet framför honom stod skolväskan, precis som han lämnat den kvällen innan. På kroken vid dörren hängde rocken. Utanför fönstret skymtade han det stora trädet och takåsarna på andra sidan gatan. Skolklockorna ringde igen. Det lät riktigt högt när fönstret stod öppet. Han måste skynda sig tänkte han, annars skulle han verkligen verka misstänkt.

När han till sist samlade sig och kom iväg till skolan var han glad över att slippa möta Andri-
cia igen. Han skyndade uppför den branta
Trollbindargränd och skulle just snedda
upp över Pärllängsbacken. Men när
han kom runt hörnet såg han
avspärrningarna, på
exakt samma plats
som drömmen
utspelat
sig.

